

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 89.

Vydána dne 26. srpna 1922.

Obsah: (252.—254.) 252. Zákon, kterým se doplňují ustanovení zákona ze dne 27. května 1919, čís. 305 Sb. z. a n., jenž se týká prozatímních opatření na ochranu vynálezů a mění některá ustanovení zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. z., jenž se týká ochrany vynálezů (zákon o patentech). — **253.** Zákon, kterým se mění řád volení v obcích. — **254.** Nařízení, kterým se zrušuje působnost komisaře pověřeného dozorem na uveřejňování zápisů do rejstříků obchodních firem na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

252.

Zákon ze dne 30. června 1922,

kterým se doplňují ustanovení zákona ze dne 27. května 1919, čís. 305 Sb. z. a n., jenž se týká prozatímních opatření na ochranu vynálezů a mění některá ustanovení zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. z., jenž se týká ochrany vynálezů (zákon o patentech).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Ustanovení čl. 1., 2. a 4. zákona ze dne 27. května 1919, č. 305 Sb. z. a n., platí obdobně pro práva patentová, jakož i práva z patentových přihlášek založená na území, jež na základě smlouvy Versailleské připojena byla nebo jež připojena budou k oblasti republiky Československé od bývalé říše německé, avšak jen potud, pokud práva ta založena byla do doby, kdy zmíněná území se ocitla neb se ocitnou pod svrchovaností státu Československého. Platnost těchto práv omezuje se na území od bývalé říše německé oddělené a to s výhradou práv osob třetích.

Patnáctiletá doba ochrany počíná dnem následujícím po přihlášce u patentního úřadu v Berlíně a započte se tudíž u patentů již udělených uplynulá doba jejich platnosti do tohoto patnáctiletí.

Patenty, jež byly uděleny nebo převzaty pro Čechy, Moravu a Slezsko neb uděleny pro celé území republiky Československé, požívají ochrany i na území z říše německé postoupeném, pokud však uděleny byly na základě předchozí přihlášky v Německu, pro toto území pouze po dobu patnácti let, počínaje dnem následujícím po přihlášce patentu v Německu.

§ 2.

Německý patentní zákon ze dne 7. dubna 1891, č. 12 ř. z., se všemi vedlejšími předpisy se pro území od Německa oddělená zrušuje.

§ 3.

Práva z užitných vzorků udělená do doby připojení území říšskoněmeckého k republice Československé patentním úřadem v Berlíně na základě říšskoněmeckého zákona o užitných vzorcích ze dne 1. června 1891, č. 290 ř. z., uznána budou s výhradou práv osob třetích v republice Československé s původní prioritou, přihlásí-li je majitel nebo jeho právní nástupce do tří měsíců po dnu, který nařízením stanoven bude, u patentního úřadu republiky Československé v Praze.

S přihláškou nutno současně předložit výtah z rejstříku užitných vzorků (Gebrauchsmusterrolle) s ověřenými opisy listin, na něž se tento rejstřík odvolává, a jedno vyhotovení nebo zobrazení modelu.

Platnost užitných vzorků vztahovati se bude pouze na území od bývalé německé říše postoupené. Uplynulá doba platnosti se do celkové doby ochrany započítá.

Pro práva z užitných vzorků platí ustanovení shora citovaného zákona o užitných vzorcích ze dne 1. června 1891, č. 290 ř. z., s těmito změnami:

a) za prodloužení ochrany užitných vzorků stanovené v § 8 nutno zapraviti poplatek v obnosu 10 Kč;

b) § 12 nahrazuje se ustanovením, že zasahování do práv z užitného vzorku stíháno bude řádnými soudy;

c) ustanovení §§ 2 a 3, odst. 1., 2. a 3., §§ 13, 14 a 15 se zrušují;

d) osoby v tuzemsku nebydlící musí se dáti zastupovati zástupcem v tuzemsku bydlícím, jehož řádnou plnou moc nutno se žádostí o převzetí práva z užitného vzorku vykázati;

e) pokud se zákon o užitných vzorcích zmiňuje o peněžitých obnosech, jest tyto rozuměti v československých korunách;

f) oznámení předepsaná v zákoně o užitných vzorcích budou uveřejňována v úředním listu patentního úřadu republiky Československé.

Spory o neplatnost užitných vzorků do vyhlášení tohoto zákona pravoplatně nerozhodnuté jest u patentního úřadu republiky Československé znovu zahájiti. Spory ty projednají se dle zásad platných pro řízení odporovací dle §§ 59, 60 a 61 pat. zák. z 11. ledna 1897, č. 30 ř. z.

Práva z přihlášek užitných vzorků, které do dne vydání tohoto zákona nebyly ještě zaplány, lze uplatniti do tří měsíců po dnu, který nařízením stanoven bude, a to pouze jako práva patentová dle zákona ze dne 11. ledna 1897, č. 30 ř. z., nebo jako práva vzorková dle císařského patentu ze dne 7. prosince 1858, č. 237 ř. z., a to s původní prioritou, avšak s výhradou práv osob třetích.

§ 4.

Pro území, jež dne 11. června 1919 byla pod svrchovaností republiky Rakouské a od této připadla k republice Československé, platí tato ustanovení:

Patenty udělené pro Čechy, Moravu a Slezsko neb pro celé území republiky Českoslo-

venské požívají s výhradou práv osob třetích ochrany ve svrchu uvedeném území, avšak pokud vynález požíval na tomto území ochrany již přede dnem přičlenění tohoto území k republice Československé, nejdéle na dobu patnácti let, počínaje uveřejněním přihlášky u patentního úřadu vídeňského.

Práva z patentů udělených patentním úřadem ve Vídni v době od 11. června 1919 do dne přičlenění jmenovaného území k republice Československé, jakož i práva z patentových přihlášek v této době u patentního úřadu ve Vídni vyložených, budou uznána v republice Československé, požádá-li o to majitel práva ve lhůtě a za podmínek stanovených v článku 2. zákona ze dne 27. května 1919, č. 305 Sb. z. a n.

Platnost těchto patentů, jakož i platnost patentů na shora uvedené přihlášky udělených počíná dnem jejich vyložení u patentního úřadu ve Vídni a vztahuje se pouze na území v 1. odstavci tohoto paragrafu uvedená.

Ustanovení čl. 2. zákona ze dne 27. května 1919, č. 305 Sb. z. a n., vztahují se i na patentové přihlášky podané v době v odst. 3. tohoto paragrafu uvedené u patentního úřadu ve Vídni, prozatímní ochrany však dosud nepožívající. Práva z těchto přihlášek uplatniti jest rovněž do 3 měsíců po dnu, který bude nařízením stanoven.

§ 5.

Zákon ze dne 27. června 1908, č. 123 ř. z., pokud jím agendy patentové ochrany přikázány byly ministerstvu veřejných prací, pozbývá platnosti a přikazují se agendy tyto ministerstvu obchodu.

§ 6.

Patentní zákon ze dne 11. ledna 1897, č. 30 ř. z., mění resp. doplňuje se takto:

V posledním odstavci § 4 nahrazují se slova „udělí se přihlášený patent s dodatkem“ slovy: „udělí se přihlášený patent na návrh majitele staršího patentu s dodatkem“.

V § 7 vkládá se jako 2. odstavce: „Zástupcem může býti pouze osoba fyzická.“

V § 28 doplňují se důvody zrušení patentu ustanovením:

„3. že patent udělen byl s delší dobou platnosti, nežli mu dle § 14 pat. zák. příslušela.“

Jako předposlední odstavec tohoto paragrafu vkládá se: „V případě pod 3. zmíněném jest platnost patentu omezení na dobu patnáctiletí nepřevyšující. Byl-li pro celou oblast republiky Československé udělen pouze jediný patent, jest platnost patentu zrušiti pro tu část území, pro niž o udělení, resp. převzetí zvláštního patentu nebylo včas zadáno.“

V § 34 bude odstavec čtvrtý zníti takto:

„Předseda a jeho náměstkové musí míti kvalifikaci požadovanou na řádných členech úřadu, při čemž jest přihlížeti k tomu, aby, je-li předseda práva znalý, byl alespoň jeden z náměstků odborně technicky vzdělán a naopak, je-li předseda odborně technicky vzdělán, byl nejméně jeden z náměstků znalým práva.“

V § 37 připojuje se k druhému odstavci tato věta:

„Jestliže však tato oddělení rozhodují o otázkách převážně právních, jest nutno, aby byli při konečných rozhodnutích předseda a dva přísedící, při rozhodnutích mezitímních předseda a jeden přísedící, členy práva znalými.“

§ 40 první odstavec bude zníti takto:

„O zápisech do patentního rejstříku ve smyslu §§ 9, 18, 19, 20, 21, 23 a 25, jakož i o zápisech do rejstříku patentních zástupců ve smyslu § 43, rozhodne práva znalý člen patentního úřadu samostatně a sdělí své usnesení všem zúčastněným.“

§ 49 bude zníti takto:

„Příhláška smí obsahovati pouze jediný vynález.“

V § 55 odpadají v odstavci 4. slova „neb po marném uplynutí lhůty“ a vkládá se jako předposlední odstavec: „Nepodal-li žadatel vyjádření ve lhůtě stanovené, pokládá se po uplynutí jednoho měsíce za to, že přihlášku odvolal.“

§ 56 odstavec 1. bude zníti takto:

„Jestliže původní neb opravená přihláška nevyhovuje požadavkům předepsaným, nebo vyjde-li na jevo, že tu patrně není vynálezu, který by podle §§ 1 a 2 nebo 3 byl způsobilý k patentování (§ 55), neb že jde dle § 4, 1. od-

stavec o vynález, jenž byl již předmětem patentu neb patentové přihlášky dříve podané a k patentování vedoucí, bude přihláška usnesením zamítnuta.“

První odstavec § 57 se nahrazuje tímto zněním:

„Pokládá-li úřad patentní, že přihláška byla řádně podána a že udělení patentu není vyloučeno, vyzve přihlašovatele, aby do 2 měsíců zaplatil náklady za tisk patentního popisu a výkresu a po zaplacení jich patentovou přihlášku veřejně prohlásí; v případě nezaplacení tiskových nákladů bude se míti za to, že přihláška byla odvolána.“

Bude-li patentová přihláška po veřejném oznámení odvolána neb patent odepřen, vrátí se zaplacené tiskové náklady přihlašovatelí.

Výši tiskových nákladů ustanoví president patentního úřadu každoročně vyhláškou dle průměrných cen roku předchozího.

Osobám nemajetným může náhrada nákladů za tisk býti prominuta; o příslušných žádostech rozhoduje s konečnou platností president patentního úřadu.

Prohláška stane se tím způsobem, že v úředním listě patentovém jedenkrát se uveřejní jméno, zaměstnání a obydlí žadatele patentů, předmět vynálezu a patentové nároky, obsažené v jeho přihlášce, jejich podstatný obsah, jakož i den přihlášky.“

V § 113 doplňují se případy neoprávněného osoboání si patentu ustanovením:

„3. Kdo užívá označení s poukazem na právo z patentu nebo z patentové přihlášky, aniž zároveň vyznačí číslo patentu, resp. značku spisovou, pod níž se patentová přihláška u patentního úřadu projednává.“

Poslední odstavec téhož paragrafu bude zníti takto:

„Osobovati si patent jest přestupkem, který budiž trestán řádnými soudy peněžitou pokutou od 50 do 2000 Kč, aneb vězením od tří dnů do jednoho měsíce, při čemž budiž kromě toho pokaždé nalezeno i na propadnutí příslušných projevův a obalů neoprávněně označených; na propadnutí předmětů samých však budiž nalezeno toliko tenkrát, když by se odstranění osoboovaného označení, které za všech okolností budiž nařízeno, nedalo provésti bez zničení hodnoty předmětů aneb

alespoň nikoli bez námahy, která by přibližně s touto hodnotou se srovnávala. Jestliže v těchto případech byl ten, jenž tohoto přestupku se dopouští, vlastníkem zaniklého již patentu na předměty, které označuje za patentem chráněné, stává se trestným teprve po uplynutí jednoho roku po zániku patentu.“

§ 114, odst. 7., nahrazuje se: „obnos 5 zl.“ obnosem „20 Kč“.

Poslední odstavec tohoto paragrafu bude znít takto:

„Ministr průmyslu, obchodu a živností může ve shodě s ministrem financí nařídit, aby přihláškové a roční poplatky byly zvýšeny do 500 procent nebo sníženy do 50 procent nynější výměry.“

V § 115 nahradí se slova „5 zl.“ slovy „40 Kč“.

V § 116 nahradí se obnosy poplatků v druhém odstavci ad 1 až 7 uvedené těmito obnosy:

ad 1. 100 Kč, ad 2. 250 Kč, ad 3. 350 Kč, ad 4. 200 Kč, ad 5. 100 Kč, ad 6. a) 100 Kč, b) 50 Kč, ad 7. 50 Kč.

Obnos „15 zl.“ v posledním odstavci tohoto paragrafu nahrazuje se obnosem „150 Kč“.

Za § 118 vkládá se toto ustanovení:

§ 119.

Ministr pro průmysl, obchod a živnosti jest v dohodě s ministrem financí oprávněn stanoviti vyhláškou zvláštní poplatky za vyhotovení listin a osvědčení, patentním úřadem na žádost stran vydávaných, do výše 20 Kč, a vydati ustanovení o následcích jich nezaplacení.

§ 7.

Zákon tento nabývá účinnosti čtrnáctý den po vyhlášení.

§ 8.

Provedením jeho pověřují se ministr průmyslu, obchodu a živností a ministr spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Dolanský v. r.

A. Novák v. r.

za ministra L. Nováka.

253.

Zákon ze dne 14. července 1922,

kterým se mění řád volení v obcích.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

Ustanovení §§ 16 a 17 zákona ze dne 31. ledna 1919, č. 75 Sb. z. a n., se zrušují.

Článek II.

Ustanovení §§ 1, 2, 3, 4, 5, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19, 28, 38, 66, 67 a 75 zákona ze dne 31. ledna 1919, č. 75 Sb. z. a n., mění se takto:

§ 1 bude znít:

Podmínky práva volebního.

Právo voliti do obecního zastupitelstva přísluší všem státním občanům Československé republiky, kteří mají náležitosti §u 2 zák. z 19. prosince 1919, č. 663 Sb. z. a n.

§ 2 bude znít:

Volební právo občanů bydlících v několika obcích.

Každý občan smí vykonávati právo volební pouze v obci jediné a vykonává je osobně. To platí i v případě, že má několik bydlišť.

Byl-li kdo zároveň nebo postupně zapsán do voličských seznamů několika obcí, nesmí během jednoho roku ode dne, kdy se konala volba v obci jedné, voliti v obci jiné.

§ 3 se mění takto:

bod 3. odpadá;

bod 4. označuje se jako bod 3.;

bod 5. označuje se jako bod 4.

Poslední odstavec zní:

Předloží-li se volební komisi úřední doklad o tom, že volič zapsaný do voličských seznamů v den volby není státním občanem anebo jest vyloučen z práva voliti podle ustanovení č. 1, 3 nebo 4 neb podle posledního odstavce §u 2 anebo rozhodnutí volebního soudu, že občan neprávem do voličských seznamů byl zapsán, nesmí býti připuštěn k hlasování.